

Εδώ και δυο χρόνια διεξάγεται μια έντονη συζήτηση ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους “κοινωνικούς εταίρους” της, παναπεί τους εργοδότες και τους εργατοπατέρες. Μια συζήτηση που έχει ως θέμα το καλιμπράρισμα της εργατικής τάξης και την υποταγή της με όσο το δυνατόν μικρότερες αντιδράσεις στις απαιτήσεις τού κεφαλαίου. Στα πλαίσια αυτής της συζήτησης, διεξάγονται και οι διαπραγματεύσεις κυβέρνησης-τρόικας για την αναμόρφωση του Ν.1264/1982,

κυρίως δε για την αλλαγή τού θεσμικού πλαισίου περί απεργιών.

Πράγματι, με δεδομένο ότι η απεργία είναι το ισχυρότερο όπλο στα χέρια τής εργατικής τάξης, επιθυμία τής αστικής εξουσίας είναι να αλλάξει τους όρους με τους οποίους προκηρύσσεται μια απεργία, με άμεσο στόχο να δυσκολέψει την κήρυξή της και απώτερο σκοπό να υπονομεύσει αυτό τούτο το δικαίωμα στην απεργία.

Βεβαίως, αυτή η συζήτηση δεν προέκυψε από το πουθενά. Την άνοιξαν εδώ και δυο χρόνια ο υπουργός εργασίας από την μια και τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης από την άλλη (με την γνωστή τους αγαστή συνεργασία). Οι βασικές κατευθύνσεις τού σχεδίου είναι (α) για την κήρυξη μιας απεργίας από μια συνδικαλιστική οργάνωση, να απαιτείται σύμφωνη γνώμη της πλειοψηφίας όλων των εργαζομένων που εκπροσωπούνται από την οργάνωση και όχι απλώς της πλειοψηφίας τής γενικής συνέλευσης (δηλαδή, των παρόντων) και (β) η δυνατότητα της κάθε επιχείρησης στην οποία εκδηλώνεται απεργία, να απαντά με ανταπεργία (λοκ-άουτ), δηλαδή με κλείσιμο της επιχείρησης.

Εξυπακούεται ότι, σε μια εποχή που το εργατικό κίνημα είναι μουδιασμένο, η διάταξη περί απόλυτης πλειοψηφίας όλων των εργαζομένων (και όχι μόνο όσων συμμετέχουν στην συνέλευση) οδηγεί πρακτικά στην αδυναμία λήψης απόφασης για απεργία. Πρόκειται για σαφώς προκλητική διάταξη. Το ίδιο προκλητική είναι και παροχή δυνατότητας στις επιχειρήσεις για προκήρυξη ανταπεργίας κατά την διάρκεια απεργιακής κινητοποίησης. Δυνατότητα που υπήρχε πριν από το 1982 με το νόμο 330/1976 του τότε υπουργού Εργασίας Λάσκαρη και καταργήθηκε με το νόμο 1264».

Παρένθεση. Για όσους έχουν μνήμη, η πρώτη διάταξη είχε πρωτοδεί το φως στα “σοσιαλιστικά” χρόνια τού παντοδύναμου τότε ΠαΣοΚ. Ήταν το 1983 και το διαβόητο άρθρο 4 του Ν.1365/1983. Επίσης για όσους έχουν μνήμη, η διάταξη περί ανταπεργίας είχε

νομοθετηθεί το 1976 από τον τότε υπουργό εργασίας Κωνσταντίνο Λάσκαρη (γνωστό για την αποστροφή του: “εγώ κατάργησα την πάλη των τάξεων!”), μέσα από τον κατάπτυστο Ν.330/1976, ο οποίος καταργήθηκε με τον Ν.1264/1982. Κλείνει η παρένθεση.

Φυσικά, κυβέρνηση και εργοδοσία δεν αρκούνται στα λόγια ούτε κάνουν ασκήσεις επί χάρτου. Το δικαίωμα στην απεργία χτυπιέται με λύσσα και από πολλές πλευρές είτε με την τρομοκρατία της εργοδοσίας και των μηχανισμών της είτε με τη συνδρομή των δυνάμεων καταστολής του κράτους είτε με την επιστράτευση είτε με την κήρυξη της πλειοψηφίας των απεργιακών κινητοποιήσεων ως “παράνομων” και “καταχρηστικών” από τα αστικά δικαστήρια. Πάνω σ’ αυτό το έδαφος έρχεται να πατήσει η επίθεση του κεφαλαίου στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, για να πάει ένα βήμα πιο πέρα. Τα τελευταία δυο χρόνια, μάλιστα, η επίθεση αυτή έχει ενταθεί επικίνδυνα και στο επίπεδο των διεθνών Οργανισμών – όπως ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας (ΔΟΕ) – από την διεθνή ένωση των εργοδοτών, με τη στήριξη των πιο αντιδραστικών αστικών κυβερνήσεων.

Ο ΔΟΕ ψηφίζει μια σειρά από διεθνείς συμβάσεις, οι οποίες στη συνέχεια επικυρώνονται από κάθε κράτος χωριστά. Μια από τις “θεμελιώδεις” συμβάσεις είναι η Νο 87 “Περί συνδικαλιστικής ελευθερίας και προστασίας του συνδικαλιστικού δικαιώματος”, η οποία υιοθετήθηκε το 1948, κάτω από την πίεση της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας και ως αποτέλεσμα των -θετικότερων, σε σχέση με σήμερα- διεθνών συσχετισμών που είχαν δημιουργηθεί μετά το τέλος του Β’ Παγκόσμιου Πόλεμου. Σ’ αυτή την σύμβαση αναγνωρίζεται και το δικαίωμα στην απεργία και αυτή την σύμβαση είναι που εργοδότες, αστικές κυβερνήσεις και κυβερνοσυνδικαλιστές θέλουν σήμερα να αχρηστεύσουν, προκειμένου να έχουν τα χέρια τους λυμένα στην προσπάθεια που κάνουν να ξεμπερδέουν μια κι έξω με το δικαίωμα στην απεργία.

Αξίζει να θυμηθούμε το επεισόδιο που ξέσπασε τον Ιούνιο του 2012 στην Διεθνή Συνδιάσκεψη Εργασίας, η οποία πραγματοποιήθηκε κατά την ετήσια σύσκεψη του ΔΟΕ. Η ομάδα των εργοδοτών αμφισβήτησε τόσο εξώφθαλμα το δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία ώστε αποχώρησε από την *Επιτροπή Εμπειρογνομόνων για την Εφαρμογή των Κανονισμών*, αρνούμενη να συζητήσει την παραβίαση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων ανά τον κόσμο. Οι εργοδότες ισχυρίστηκαν ότι η “Σύμβαση Νο 87” δεν περιλαμβάνει δικαίωμα στην απεργία κι ότι γίνεται μονομερής και λανθασμένη ερμηνεία της από την Επιτροπή όλα αυτά τα χρόνια.

Οι εργοδότες ξαναχτύπησαν τον Δεκέμβριο του 2013, κατά την ετήσια σύσκεψη της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων, με την εξής δήλωση: “Δεν υπάρχει ούτε μία αναφορά, ούτε μία

πρόβλεψη στο δικαίωμα στην απεργία και τη συλλογική δράση στη Σύμβαση 87”.

Δεν δίστασαν δε να “διευκρινίσουν” ότι “η αναγνώριση του δικαιώματος της απεργίας στο πλαίσιο της συγκεκριμένης Σύμβασης, σημαίνει ότι “οι κυβερνήσεις δεν είχαν νομική βεβαιότητα ως προς το τι συμφωνούσαν με την επικύρωσή της”!

Η πρόσφατη επίσημη έκθεση του ΔΟΕ αναφέρει ότι σε επόμενες συνεδριάσεις για την παραβίαση των συνδικαλιστικών ελευθεριών σε διάφορες χώρες, μπήκε ως αστερίσκος η εξής φράση: *“Η επιτροπή δεν ασχολήθηκε, σε αυτήν την περίπτωση, με το δικαίωμα της απεργίας, αφού οι εργοδότες δεν συμφωνούν ότι υπάρχει το δικαίωμα στην απεργία στην Σύμβαση Νο 87”*. Με τον τρόπο αυτό, νομιμοποιούν την αμφισβήτηση της συγκεκριμένης Σύμβασης από τους εργοδότες, σε ό,τι αφορά την απεργία και, ουσιαστικά, μ’ αυτόν τον τρόπο τούς αβαντάρουν.

Τον περασμένο Μάρτιο, το θέμα συζητήθηκε ξανά στην συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου του ΔΟΕ, όπου συμφωνήθηκε ότι “η επιτροπή εμπειρογνομόνων μπορεί να συνεισφέρει με απόψεις και να κάνει συστάσεις”. Απόψεις και συστάσεις προς την εργοδοσία! Κι αυτό λέγεται συνδικαλισμός!

Ποιό είναι το φινάλε τής ιστορίας; Το διοικητικό συμβούλιο του ΔΟΕ “υπεράσπισε” με τόση “αυτοθυσία” και τόση “αυταπάρνηση” το δικαίωμα των απανταχού γης εργαζομένων στην απεργία, ώστε πρότεινε να ζητηθεί ερμηνεία τής Σύμβασης Νο 87 από το διεθνές δικαστήριο της Χάγης!

Α! Τελειώνοντας, μη ξεχάσουμε να σημειώσουμε την αφορμή με την οποία γράφτηκε τούτο το κείμενο. Σήμερα το πρωί ξεκίνησε στην Γενεύη ένα μεγάλο παζάρι για την αλλαγή τού εργασιακού νόμου. Στο παζάρι αυτό συμμετέχουν οι εκπρόσωποι των εργοδοτικών οργανώσεων, ο υπουργός εργασίας Γιάννης Βρούτσης και... μαντέψτε... ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Γιάννης Παναγόπουλος.

Όχι πως είμαι απαισιόδοξος αλλά βάζω στοίχημα ότι, για την εργατιά, τα χειρότερα έρχονται. Σύντομα οι απεργίες θα αποτελούν υλικό για παραμύθια (“Μια φορά κι έναν καιρό γίνονταν απεργίες...”). Εκτός, βέβαια, αν ο λαός αποφασίσει πως κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί και αντιδράσει όπως πρέπει.

Πηγή:teddygr